םה.

לם א מיי פ"ו מהלי מלוה ולוה הלי ב סמג לאוין קלג טוש"ע י"ד סי׳ קסו סעיף א: ב מיי׳ שם פ״ח הל׳ טו סי׳ קסא סעיף ח: בא ג מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ט: שם סעיף ט: בוב ד מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף י: שם מעיף י: בג ה מיי שם פ"ז הלי ח סמג שם טוש"ע י"ד סי" קעו סעיף ו: ו מיי" פ"ח שם הל א סמג שם טוש"ע ה סמנג שם פום . י״ד סי׳ קעג סעיף א: בזה ז ח טוש״ע י״ד סי קעג סעיף א: קעג סעיף א: [ט מיי׳ פ״ח מהלכות מלוה ולוה הלכה ועיין במ"מ] וטוש"ע שם

וא"ת בלאו האי טעמא נמי פטור דהא תכן (ב"ק ד' 1:)

אדעתא דמלאכה כדמפליג התם גבי התוקף ספינתו של חבירו ועשה בה מלחכה: שבירות אינה משתלמת אלא בסוף. אפילו למ״ד בהגחל המא (ב"ק ד' לט. ושם ד"ה ואב"א) ובהאיש מקדש (קדושין ד' מח. ושם ד"ה דכ"ע) דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף מודה דאינה משתלמת אלא לבסוף כדיליף הכא מקרא ואפי׳ למ״ד אינה אלא לבסוף מודה דפועל יכול לחזור בו ואפילו בחלי היום וכשהוא חוזר הרי הוא סוף שאינו רולה לעשות מלאכה יותר ולא נפקא מינה מההיא פלוגתה אלה לענין קדושין דהי ישנה מתחילה ועד סוף חשיבא מלוה ואין מקדש בה ונפקא מינה נמי לההיא דפ"ק דמסכת ע"ז (ד' יט: ושם ד"ה אלמא) הגיע לכיפה שמעמידין בה ע"ז אסור לבנותה וקאמר בגמרא אם בנה שכרו מותר ומפרש טעמא משום דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ואימת מיתסר במכוש אחרוז מכוש אחרון ליה בה שוה פרוטה: שבירות של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה

האחרת. ואם תאמר דבפ"ב דבכורות (ד' נג:) דרשינן דאין תורמין מן החדש על הישן משום דכתיב שנה שנה דמשמע אותה שנה עלמה וי"ל דהתם כתיב שנה בלא ב' והכא לרשינו מדכתיב שנה בשנה בב' דמשמע בשנה האחרת ואם תאמר לבפרק על כמה (שם ד' כו: ושם ד״ה שנה) גבי בכור תאכלנו שנה בשנה איזו היא שנה הנכנסת בחבירתה הוי אומר זו שנה של בכור דלא מנינן לשנת עולם שאם נולד בכסליו שנת עולם מסיימת בתשרי יאכל עד כסליו והשתא ה"ל למדרש שלא יהא נאכל עד שנה אחרת ולא בתוך שנתו וי"ל משום דמוכח קרא דנאכל בתוך שנתו דכתיב (שמות כב) ביום השמיני מתנו לי:

נקמי להו שוקא. דמי למו הכי הוה אסור [א] אע"פ שאחריות הדרך היה על רב חמא שהרי היו טורחין לו להביא סחורתו ולמכרה בשכר הלואתו אבל השתא דנקטי להו שוקא אף בחזרתן הוי בשביל טורחן ושרי:

וַפּשורה וֹ: פיישוּ, דלא נססרי עבדיה. שלא ירגיל להיות בטל ויתעלל. נסתרי התי"ו בידא דיה דדא ניסתרי עבדיה. פיי בערוךף לשון סתירה וקלקול משמשת כדרך המתפעלים בחיבת שי"ן וסמ"ך כאשר יתפעל שר ויאמר תשתרר שהתי"ו מתמלעת להפסיק אותיות השורש וכאשר גול עבדים והוקינו משלם כשעת הגוילה אבל שכר פעולתם לא יאמר בגיורת סף הסתופף מגיורת שת השתוחת וכן בלשון גמרא משלם ויש לומר דיש לחלק בין נחת אדעתא דגולנותא לנחת משתרי מיסתמיך אשתהי אישתקיל:

כי מפקינן מיניה. הרבית שלקח

כדרבי אלעזר דאמר רבית הלולה

יולאה בדיינים דקיימא לן כוותיה

לקמן (עמוד ב'): גלימה לה מפקינן

מיניה. מקחו קיים וקלילת הרבית

יחזיר לבעליו: ולימה ליה כי הגרה

אנא. כששכרתיה אני בדמים יקרים

הללו: דהוה קא מישתרשי לי. בריוח היתה באה אלי: בותבר' מרבין

על השכר. בשכר המתנת מעות

השכירות: ואין מרבין על המכר.

בשכר המתנת המקח. ובגמרא מפרש

טעמא: ואם של חדש בחדש. ואם

תתו לי שכר כל חדש בחדשו שלח

תקדים לי שכר כל השנה יחד תתן

לי פלע בחדש: ואם לגורן. ואם

אממין לך עד הגורן שממכור מתבואתך ותתן לי מעותי:

גבו' שכירום הינה משחלמת הלה

לכסוף. מן סדין: אלא לכסוף. לסוף

הזמן. הלכך כי שקיל מיניה סלע בחדש דהוו להו שנים עשר סלעים

אין זה שכר המתנת מעות שהרי

לא נתחייב לו לשלם שכירות עד סוף החדש והאי דאמר ליה אם מעכשיו

מתן לי הרי היא לך בעשר סלעים

אי הוה מקדים ליה הוה מחיל ליה

מדמי השכירות ומוגר ליה בפחות

משוייה. אבל סיפא גבי מכר משמשך

המקח דינו ליתן המעות וכי אמר

ליה אם מעכשיו תתן הרי היא לך

באלף הן הן דמיה וכי מיטפי עלייהו

לגורן שכר המתנת מעות הוא: דהו

בה. חיפשו אחריה עד שמלאו בה

מקרא לסמוך בהא מילתא דתשלומי שכירות לבסוף: טרשה שרי. למכור

סחורה בהמתנה ביותר מדמיה ובלבד

שלא יפרש לו אם מעכשיו הרי הוא

לך בפחות אלא ימכור סתם בכך וכך

ליום פלוני: קד ליה. אם מעכשיו

הרי הוא לך בפחות דבהדיא פריש

ליה דשכר המתנה הוא נוטל: טרשא

דידי שרי. עושה שכר תמרים היה

ומוכר לו בזמן הזול בתשרי כשער

של ניסן וממחין לו עד ניסן: שיכראי

לא פסיד. אינו מתקלקל והייתי יכול

להלניעו עד ניסן: זוזי לא לריכנא.

שאני עשיר ואיני דחוק למכור כשער

של עכשיו: זיל במר דידהו. חחרי

הלקוחות דאינהו ודאי אגר נטר יהבו ליה למר דאילו הוו להו זוזי הוה שכיח

להו שיכרא טובא כשער של עכשיו:

אמר רב חמא טרשא דידי ודאי שרי.

מוכר פרקמטיא היה מוכר במקום

הזול כשער שהוא נמכר במקום

היוקר וממתין להן והן מעלין אותו למקום היוקר והוא מקבל עליו אחריות

דרך בהליכה והלקוחות משתכרים

בפרקמטיא שלוקחין שם במעותיו

ומביאין לכאן ואחריות החזרה עליהם וכיון דלא מקבלי עלייהו אחריות לא

הויא מלוה גבייהו עד שהפרקמטיא נמכרת והן מקבלין המעות ואותן

דניחא ליה דלא נסתרי עבדיה אמר ליה אהני מילי היכא דלא מסיק ביה זוזי מר כיון רמסיק בהו זוזי מיחזי כרבית דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן אע"פ שאמרו הדר בחצר חבירו שלא מדעתו אינו צריך להעלות לו שכר הלוהו ודר בחצירו צריך להעלות לו שכר אמר ליה הדרי בי אמר אביי האי מאן דמסיק זוזי דריביתא בחבריה וקא אזלי חטי ארבעה גריוי בזוזא בשוקא ויהיב ליה איהו חמשה כי מפקינן מיניה ארבעה מפקינן מיניה אידך אוזולי הוא דקא מוזיל גביה רבא אמר ביחמשה מפקינן מיניה דמעיקרא בתורת ריביתא אתאי לידיה ואמר אביי האי מאן דמסיק ארבעה זוזי דריביתא בחבריה ויהיב ליה גלימא בגוייהו כי מפקינן מיניה ארבעה מפקינן מיניה גלימא לא מפקינן מיניה רבא אמר גלימא מפקינן מיניה מאי מעמא כי היכי דלא לימרו גלימא דמכסי וקאי גלימא דריביתא הוא אמר רבא יהאי מאן דמסיק תריסר זוזי דריביתא בחבריה ואגר ליה חצר דמתגרא בעשרה ואוגריה נהליה בתריסר כי מפקינן מיניה תריסר מפקינן מיניה אמר ליה רב אחא מדפתי לרבינא ולימא ליה כי אגרא הכי דהוה קא משתרשי לי השתא דלא משתרשי לי כדאגרי כולי עלמא הוא דאגרנא משום דאמר ליה סברת וקבלת: מתני' •מרבין על השכר ואין מרבין על המכר כיצד השכיר לו את חצרו ואמר לו אם מעכשיו אתה גותן לי הרי הוא לד בעשר סלעים לשנה ואם של חודש בחודש סלע לחודש מותר ימכר לו את שדהו ואמר לו אם מעכשיו אתה נותן לי הרי היא שלך באלף זוז אם לגורן בשנים עשר מנה אסור: גמ' מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא רבה ורב יוִסף דאָמרי תרוייהו שכירוִת אינה משתלמת אלא בסוף והאי כיון דלא מטא זמניה למיגבא לאו אגר נטר ליה משווא הוא דהכי שויא והאי דקאמר ליה אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך בעשר סלעים לשנה אוזולי הוא דקא מוזיל גביה סיפא כיון דזביני נינהו ובעי למישקל דמי מעכשיו הלכך אגר נמר ליה הוא ואסור אמר רבא דקו בה רבנן בהא מילתא ואוקמוה אקרא יכשכיר שנה בשנה שכירות של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה אחרת: ואם לגורן בשנים עשר

מנה אסור: אמר רב נחמן יומרשא שרי איתיביה רמי בר חמא לרב נחמן ואמרי לה רב עוקבא בר חמא לרב נחמן ואם לגורן בשנים עשר מנה אסור א"ל התם קץ ליה הכא לא קץ ליה אמר רב פפא מרשא דידי שרי מאי מעמא שכראי לא פסיד זוזי לא צריכנא אנא הוא דקא עבידנא מילתא גבי לוקח אמר ליה רב ששת בריה דרב אידי לרב פפא מאי חזי מר דקא אזלת בתר דידך יזיל בתר דידהו דאילו הוו להו זוזי הוו שקלי כי השתא השתא דלית להו זוזי שקלי כיוקרא דלקמיה א"ר חמא "מרשא דידי ודאי שרי מאי מעמא ניחא להו דליקו ברשותי דכל היכא דקא אזלי שבקי להו מכסא ונקום להו שוקא

המעות נעשין עליהם מלוה ואין כאן רבית: נקטי להו שוקא. מכריזין שלא יהא אדם רשאי למכור עד שימכרו הם: והלרחא

ל) [לקמן עג. קי: קידושין מח: סג. ערכין יח.], ג) בערך סתר צ' ע"ש,

תורה אור השלם ו בִּשְׂבִיר שָׁנָה בְּשָׁנָה יִהְיֶה עִמוֹ לֹא יִרְדֶּנוּ יְהְיֶה עביו בְּפֶּרֶךְ לְעֵינֶיךְ: ויקרא כה נג

גליון הש"ם . גמ' חמשה מפקיגן מינה. עיין לעיל דף סא ע"ב תוספות ד"ה רבא ול"ע: מתני' מרכין על השכר. עיין נ"ג דף פו ע"ג תוס' ד"ה דינר: גמ' מרשא שרי. עיין לעיל דף סג ע"ב חוספות ד"ה ואמר:

הגהות הגר"א [א] תום' ד"ה נקטי. אע"פ כו'. נ"ב הא לאו הכי אסור ועיין מלחמות:

מוסף רש"י אמר רב פפא כו׳ שכראי לא פסיד. רנ פפא מטיל שכר הוי (נדה יב:).